

עפ"ת (חיפה) 23318-02-25 - אחמד אבו מוך נ' מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 23318-02-25 אבו מוך נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 11250821276
דו"ח תעבורה 11250821276

לפני כבוד השופט זיו אריאלי
המערער אחמד אבו מוך

נגד
המשיבה מדינת ישראל
שלוחת תביעות תעבורה חדרה

ערעור על החלטת בית-משפט לתעבורה בחדרה (כב' השופטת סיגל דבורי) מיום 9/2/25 ב-תת"ע
7150-11-24.

פסק דין

לפני ערעור על החלטתו של בית המשפט לתעבורה בחדרה מיום 9.2.25 [תת"א 7150-11-24].
בהחלטה זו נדחתה בקשתו של המערער לביטול פסק דין שניתן בהיעדרו.

נגד המערער הוגש כתב אישום [הודעת תשלום קנס מספר 11250821276], ממנה עולה כי ביום
7.9.24 נהג ברכב שטח, בכביש, שלא לשם חצייתו [בניגוד לתקנה 39ה(א) לתקנות התעבורה]. זימון
לדיון נמסר למערער בעת מסירת הודעת תשלום הקנס. ביום 24.11.24 התקיים דיון אליו לא התייצב
המערער, ומשכך הוא הורשע בהיעדרו, ודינו נגזר.

ביום 2.1.25 הוגשה בקשה לביטול פסק הדין. נטען כי המערער מסר לבא כוחו את ההזמנה לדיון
וחתם על יפוי כוח מתאים. מועד הדיון נרשם בשגגה בתאריך אחר, ולמערער נודע באיחור כי הוא
נשפט בהיעדרו. מדובר בטעות בתום לב. לטענת המערער הוא לא ביצע את העבירה שיוחסה לו.

בית המשפט קמא דחה את הבקשה, קבע כי טעות או שכחה של מועד הדיון אינן בגדר טעם מוצדק
לאי התייצבות, וכי אין בעצם הכחשתה של העבירה כדי להקים חשש לעיוות דין. משלא התקיים מי
מהתנאים המצדיקים ביטול פסק הדין - נדחתה הבקשה, ומכאן הערעור.

לאחר ששמעתי את טענות הצדדים, נחה דעתי כי דין הערעור להידחות.

לא נפלה כל שגגה בהחלטת בית המשפט קמא. בצדק נקבע בהחלטה מושא הערעור, כי לא הוכח מי מהתנאים (המצטברים) הקבועים בסעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי, המהווים תנאי הכרחי - גם אם לא מספיק - לביטול פסק דין שניתן בהיעדר נאשם. הטעם הנזכר בבקשה (רישום שגוי ביומנו של הסנגור) אינו מהווה 'טעם מיוחד' המצדיק אי התייבשות לדין שנקבע. מעבר לכך, טעות של הסנגור ברישום מועד הדיון אינה פוטרת את המערער עצמו מהתייבשות לדין, שהרי ההזמנה לדיון נמסרה לו אישית. נאשם אינו יוצא ידי חובתו במסירת הודעת תשלום הקנס לידי בא כוחו. העובדה כי רק בחלוף כחודשיים מיום מתן פסק הדין נערכה פניה לביטולו - מטה אף היא את הכף לטובת דחיית הבקשה.

מעל ומעבר לכך - על המערער להצביע על קיומו של חשש לעיוות דין. בעניין זה לא טען המערער דבר, מלבד הטענה הלקונית כי לא ביצע את העבירה המיוחסת לו. בטענה סתמית מסוג זה אין כדי ללמד על חשש לעיוות דין. אציין כי עינתי בדו"ח הפעולה ובדו"ח העיכוב מיום האירוע, מהם עולה כי המערער מודה למעשה בביצוע העבירה המיוחסת לו. המערער לא הסביר על מה נסמכת טענתו כי לא ביצע את העבירה המיוחסת לו, ובמחדל זה יש כדי להצביע על קלישות הטענה בדבר עיוות דין שנגרם לו.

בנסיבות אלו, הרי שלא נפלה שגגה בהחלטת בית המשפט קמא. **הערעור נדחה, לפיכך.**

המזכירות תעביר את העתק פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, ב' אדר תשפ"ה, 02 מרץ 2025, בהעדר
הצדדים.